

Господинъ Котанъ.

Нѣкой си старикъ ималъ единъ котакъ, ама такъвъ старъ котакъ, че даже и мишки не можель да лови. Веднѣжъ господарьтъ му го вземалъ занелъ го далече въ гората и тамъ го оставилъ.

— Защо ми е — казалъ той — такъвъ старъ котакъ, само да го храна, по-добрѣ некъ самъ въ гората си живѣе.

Седналъ Котанъ подъ едно дърво и заплакалъ.

Отведнѣжъ тамъ наблизо искочила лисичка — млада вдовичка.

— Кой си ти? — попитала го тя.

Котанъ извилъ опашка, наежилъ се и важно казалъ.

— Азъ съмъ господинъ Котанъ!

На лисичката станало приятно, че съ такъвъ голѣмъ господинъ се запознала, поклонила му се и казала

— Добрий господинъ Котане, ожени се за мене. Ти ще ми пазишъ кжщата, а азъ ще ти бжда добра жена, ще се труда и ще те храна.

— Добрѣ! — съгласилъ се Котанъ.

Сговорили се тѣ, завела го лисицата въ кжщичката си и почнала да го гледа и да му угажда. Кокошка ли открадне, звѣрче ли нѣкое горско улови — сама го не яде, а на Котанъ го носи.

Веднѣжъ Заю-баю, срѣцналъ лисичката и ѝ казалъ:

— Лисано, лисанче, харесва ми твоейто бѣло герданче, ще ти дойда на госте, да го погледамъ и да му се порадвамъ

— Не, не идвай Заю-баю — отговорила Лисанка. Азъ се вече омжжихъ за господинъ Котанъ, ако те види кожуха ще ти покѣса.